

Milí přátelé, bratři a sestry,

ve čtvrtek si připomeneme Nanebevstoupení Pána Ježíše Krista. Můžeme se u této příležitosti ten den setkat nad Růžďkou u křížku a vzdát tam na tom kopci chválu našemu Pánu.

Každopádně již dnes bych se společně s vámi chtěl zamyslet nad tím, *proč Pán Ježíš vlastně odešel do nebe? Bylo to opravdu nutné?* Nemohl tady zůstat s námi všemi? Nebyl by tak lepším svědkem k tomu, aby mnozí v Něho uvěřili? A nemohl by tady s námi sedět na bohoslužbách ve svém těle? A kdyby to tak bylo možné, nehádali bychom se o jeho pravidelnou návštěvu s jinými sbory? Nepřesvědčovali bychom ho, aby se stal členem právě našeho sboru? A vybral by si vůbec náš sbor? Bylo by Mu zde dobře? A co svět? Jak by se k němu choval? Znovu by Ho podezíral a křížoval?

Myslím, bratři a sestry, že Bůh to vymyslel náramně! Mnohem dokonaleji, než jsou naše představy.

Pán Ježíš usedl po pravici svého Otce ve slávě Nebeského království. Jako oslavený a nepřemožitelný Král nepomíjitelného království, jako Vládce nad celým vesmírem. To je **Boží spravedlnost!** Toho, který beze zbytku naplnil vůli svého Nebeského Otce, toho Bůh učinil Spasitelem národů. A dalším důvodem, proč odešel, je, aby **nám ve svém království připravil místo**. Připravil pro nás nové příbytky. Nepůjdeme po své smrti tedy někam do neznáma, ale každý, kdo v Krista věří, bude samotným Kristem přijat do Božího království. A to je velmi povzbudivé.

Pán Ježíš ohledně svého odchodu z tohoto světa říkal učedníkům: **Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.** Přímluvcem je samozřejmě míněn Duch svatý. A Duch Boží má zcela jiné možnosti působení než Pán Ježíš v těle. Duch svatý přináší Boží přítomnost tam, kde se lidé setkávají ve jménu Pána Ježíše Krista. Duch svatý tak může být ve stejný čas a okamžik na mnoha místech. Může být současně ve sboru v Růžďce, v Jablůnce, na Velké Lhotě, nebo třeba v Praze, v různých církvích. A tyto sbory nebo církve se tak nemusí mezi sebou hádat, naopak mohou být **v tomto Duchu jednotní!** A co je jistě potěšující, Duch svatý může také být i s tím, který zůstal doma, který se tam modlí, přijímá Boží slovo. Duch svatý může být i s tím, který je třeba v nemocnici a jehož nemoc paralyzovala natolik, že už nemůže ani mluvit. Pokud ale věří a doufá v Hospodina, pokud ho v tiché modlitbě přijímá, pak ho sám Duch svatý utěšuje. **Duch svatý, Přímluvce, Paraklétos, Utěšitel.** V Duchu svatém se člověk může setkat s živým Bohem mnohem intenzivněji, než kdyby zde zůstal Pán Ježíš v těle a my ho museli následovat, hledat a nahánět po kopcích jako tehdejší zástupy. Bůh to vymyslel dobře. V Duchu svatém totiž přichází do lidského nitra a třeba na mnoha místech najednou Boží láska, Boží pokoj, Boží potěšení, naděje, víra a nová síla.

Prožíváme to, bratři a sestry? Vnímáme ve svém životě Boha tak blízko? Máme světlo ve své duši? Možná je zde někdo, kdo má ve svém nitru spíše tmu. Nebo strach. Úzkost. Možná je tu někdo, kdo je velice smutný a zarmoucený. Možná je tu někdo, kdo prožívá všelijak těžké chvíle a neví si rady, neví, co dál. Možná je tu někdo, kdo nemá sílu do života. Pro takové je zde radostná zpráva. Duch svatý chce naplnit tvé srdce. Duch svatý je Boží síla. Duch svatý je Boží nepřemožitelné světlo. A tam, kde vstoupí světlo, tam je tma pohlcena. Tma je jen nedostatek světla. Máš-li tedy tmu, potřebuješ otevřít své srdce pro Boží světlo.

Když Pán Ježíš mluví o svém odchodu, **srdce učedníků naplní zármutek**. Proč? Protože si nedovedou představit, že najednou budou bez Pána. Ale On jim říká: **Prospěje vám to**. S odchodem Pána Ježíše do nebe nastává tzv. Věk Ducha. Bůh nás v tomto věku chce naučit něco velmi důležitého. Pán Ježíš to výstižně řekl té samařské ženě u studny. Samařané se se Židy nestýkali, jedni druhými pohrdali. Židé hlásali, že Boha je možno uctívat pouze na Sionu v Jeruzalémě. Samařané Ho zase chodili uctívat pouze na horu Gerizim, když tvrdili, že to je ta pravá hora Mórija, kde Abraham obětoval Izáka. Pán Ježíš k tomu ale říká: „**Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě... Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.**“

To jsou, milí přátelé velmi důležitá slova i pro nás. Bůh chce měnit i naše myšlení. A s ním pochopitelně i naše srdce. Jenže právě to naše nastavení často brání Duchu Božímu, aby nás začal

měnit. Aby v našem srdci vytryskl ten **proud milosti!** Abychom prožívali Boží lásku, pokoj, naději a Boží světlo ve svém nitru. Abychom byli opravdovými křesťany, kteří s Bohem skutečně žijí, kteří Ho ve svém životě uctívají, prožívají a cítí se Jím milováni!

Židé a Samařané byli nastaveni, že se mohou setkat s Bohem jen na té své hoře. Jaké nastavení máš ty? Někdo říká, já cítím Boha jen tam v tom sboru, tam v té církvi. Nebo já cítím Boha jenom třeba při chválách na UNITED festivalu. Nebo o samotě v kostele. Nebo, já cítím Boha, když jsem blízko tam tomu člověku, protože vím, že žije s Bohem. Anebo naopak já cítím Boha jen v přírodě. A tak bychom mohli pokračovat. Jak to máš tedy ty? A kolik toho Božího světla v sobě máš, když naopak nejsi na těch svých místech? A nakolik se spoléháš a obracíš na Pána, když je ti zle? A cítíš se Bohem milován, nebo je to pro tebe jen strohá informace, když řeknu, že Tě Bůh miluje?

Bratři a sestry, každý z nás někdy jistě prožíváme, že toho světla a ani lásky moc nemáme. Každý z nás někdy vidí šedivě nebo i černě. **Nezapomínejme, že o naši duši nepřestal bojovat kníže temnoty.** A nezapomínejme, že jeho největší zbraň je **LEŽ!** A že umí dobře lhát. Dokonce i slovo Boží umí používat a překrucovat ho! A jako paralyzující střely působí pochybnosti, které se snaží zasévat do naší mysli. Jaké například? Že jsem takový hříšník, že mne odpuštěno prostě být nemůže. Že Bůh na mne zanevřel, že je daleko. Že si sedí tam nahoře a já Ho nezajímám. Co k tomu ale říká Boží slovo? **Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.** Ne každý, kdo dokáže plnit zákon. Ale ten, kdo věří, že mu je činem Pána Ježíše odpuštěno. I ten největší hříšník, pokud uvěří, bude zachráněn. A dále v tom listu Římanům apoštol Pavel říká: **Avšak spravedlnost založená na víře mluví takto: „Nezabývej se myšlenkou: kdo vystoupí na nebe?“ – aby Krista přivedl dolů –, ani neříkej: kdo sestoupí do propasti?“ – aby Krista vyvedl z říše mrtvých.** Co nám tím Pavel chce říci? Že jako křesťané máme opustit staré smýšlení. Nemáme věřit lžím, že Bůh je daleko, nebo vysoko a že je pro mne nedostupný. A nemáme také pochybovat o tom, že Pán byl vzkříšen jednou provždy. A nemáme si myslet, že Bůh už přestal v tomto světě působit. Že v mém životě nejedná, že je pro mne vlastně mrtvý, protože Ho neprožívám. Tohle smýšlení je vlastně blokem k tomu, aby člověk uctíval Boha v Duchu a v pravdě. Je to vlastně takový skutek nedůvěry vůči Bohu.

A právě Ducha svatého nám Pán seslal pro to, aby **On nás uváděl do veškeré pravdy.** Aby nám i světu ukázal, v čem **je hřích, spravedlnost a soud.** A četli jsme to dále: **Hřích v tom, že v Krista nevěří; spravedlnost v tom, že Kristus sedí po pravici svého Otce a soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.** Každý, kdo se otevře Duchu Božímu, zakusí, že mu Bůh nepočítá jeho hříchy. Ovšem to jediné, co nás od Boha odděluje je, že tomu nevěříme. Náš jediný hřích není ze Zákona, ale ten, že nevěříme, že Kristova oběť mne z moci Zákona vykoupila! A naopak víra mne může dnes a denně posilovat také v tom, že Ten spravedlivý na mne čeká v nebesích a všemu vládne. Má i můj život ve svých rukou, zaplatil za mne, zapečetil mne a nikdy mne neztratí. Ledaže bych se mu ztratil já sám. A posilující je i to, že ďábel je již definitivně odsouzen a že on ani smrt nebudou mít poslední slovo!

A tak se nezabývej myšlenkami, jak jsi sám, jak jsi ztracen, jak je všechno na nic a jak je čím dál hůř. Naopak s vírou se obrať na Ducha svatého, aby ti dal světlo a novou sílu. Aby změnil tvůj úzkostný pohled na pohled naděje a víry. Aby tě upokojil. A tak jak říká Pavel. **Nezabývej se těmi negativy. Neskuhrej. Vždyť „Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci“; je to slovo víry, které zvěstujeme. Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.** Duch svatý je Bohem blízkým. Bohem v tomto světě, který ukazuje na Krista. Nenajdeš Ho na kopci, v chrámě, nebo já nevím kde. Najdeš Jej ve svém srdci, to je ten chrám, ve kterém chce bydlet. Ve tvém srdci ti chce být blízkým a milujícím Bohem. Stačí mu otevřít dveře svého srdce. Amen.

píseň 698 (192)

modlitba

píseň 407

slovo poslání: Pán Praví: Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večer a on se mnou. (Zjevení 3, 20)

požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 755 (611)